

Arrest

nr. 250 206 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, geboren in Jerevan op (...), waar u ook uw hele leven woonde. Sinds 2007 werkte u als veiligheidsmedewerker in ziekenhuis nummer 1 in Jerevan. U bewaakte de verschillende gebouwen en het domein van het ziekenhuis. U werkte in ploegdienst. Uw problemen die u noodzaakten uw land te ontvluchten, begonnen op 3 oktober 2018. Toen u 's nachts rond het domein van het ziekenhuis uw ronde deed, zag u een geparkeerde auto staan. U liep op de auto af en vroeg de bestuurder om weg te rijden, aangezien alleen personeel van het ziekenhuis de parking mocht gebruiken. De jonge bestuurder maakte duidelijk dat hij niet weg zou rijden, waarop een

woordenwisseling ontstond. Een jonge vrouw die ook in de auto zat, kwam tussenbeide, waarop u zei dat ze zich beter niet zou moeien. Er werd gevloekt, geduwd en getrokken. Inspecteurs kwamen op het lawaai af en maanden de jongeman aan te vertrekken, wat hij ook deed. Hij zei dat jullie elkaar nog zouden terugzien. Toen u bij uw volgende shift op 6 oktober op het werk toekwam, zag u dezelfde jongeman die deze keer vergezeld was van drie kompanen. Ze wilden u spreken, waarop een discussie ontstond en een ruzie volgde. De jongeman vroeg of u wel wist met wie u te maken had. Na een woordenwisseling werd u door de vier jongemannen geschopt en geslagen, waardoor u verwondingen opliep aan uw handen, armen, benen en neus. Toen enkele dokters arriveerden, vluchtten de mannen weg. U werd in het ziekenhuis verzorgd aan uw verwondingen. Iemand had de politie ingelicht, waarop u over het gebeurde ondervraagd werd door rechercheur Ho. (...). Van een verpleegster vernam u dat uw belager A. (...) heette en de zoon was van een rijke persoon. De rechercheur vertelde u dat uw belager behoorde tot de kliek van G. T. (...) en raadde u aan uit zijn buurt te blijven. Na twee uur hervatte u uw werk. De volgende dag ging u naar huis. Tijdens uw volgende shift op 18 oktober kwamen A. (...) en zijn kompanen u weer opzoeken in het ziekenhuis. A. (...) vroeg waarom u klacht had ingediend. U legde hem tevergeefs uit dat u dat niet gedaan had, waarop opnieuw ruzie ontstond gevolgd door geduw en getrek. De jongemannen dropen af toen mensen op jullie afkwamen. Toen u de volgende morgen klaar was met uw shift, ging u naar het politiekantoor om klacht in te dienen bij rechercheur Ho. (...). Uw klacht werd opgetekend. Zo'n week later kwamen uw belagers naar u thuis. Ze klopten op het raam, waarop u naar buiten stapte. Even verder ontstond opnieuw een discussie en ruzie. Ze sloegen u en verwezen naar de klacht die u tegen hen had ingediend. Een van de mannen had een wapen bij zich. Er werd een schot gelost, waarna u erin slaagde weg te vluchten. U ging naar uw schoonbroer in een dorp verderop, waar u vijf dagen verbleef. U kreeg toen last van frequent te moeten urineren. Toen u even terug naar huis ging, vernam u van burens dat de jongemannen naar u waren komen vragen. Op 1 of 2 november 2018 raadpleegde u een arts in verband met uw medische problemen. Via een onderzoek werd vastgesteld dat u een gezwel had bij uw prostaat, dichtbij uw urineblaas. Op 9 november vernam u dat het gezwel kwaadaardig en agressief was en u dringend een ingreep nodig had. Op 14 november ging u terug werken. Opnieuw werd u er opgezocht door A. (...) en een van zijn kompanen. A. (...) had een mes bij zich en wilde u neersteken. Door een zijwaartse beweging te maken, raakte A. (...) niet u, maar zijn vriend, waarop u het op een lopen zette. U vluchtte naar uw schoonbroer, aan wie u alles vertelde. Via een kennis regelde uw schoonbroer uw uitreis uit Armenië.

Op 2 december 2018 vloog u vanuit de luchthaven in Jerevan naar België met een tussenstop in Polen. U kwam diezelfde dag in Brussel aan, waar u uw echtgenote, H. H. (...) (OV (...)), vervoegde die al in 2017 om medische redenen naar België was gekomen. Van uw dochter vernam u dat burens haar gezegd hadden dat jonge mensen naar u bleven informeren.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een kopie van een aantal bladzijden uit uw Armeens paspoort en verschillende medische attesten opgemaakt door Belgische artsen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2-3) alsook uit de verschillende door u voorgelegde medische attesten, is namelijk gebleken dat u nog herstellende bent van de operatie die u op 8 mei 2019 in Brussel onderging en dat u nog altijd medisch wordt opgevolgd. Om om passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud meer dan eens de mogelijkheid geboden om aan te geven wanneer u een pauze wenste, wat water wilde drinken, even wilde rechtstaan en lopen als u rugpijn had, of als u iets anders nodig had (CGVS, p. 2-3). Tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg u geen enkele keer om te pauzeren, maar werd een lange pauze ingelast, werd u vergezeld naar de wc en werd u water aangeboden. Later tijdens het onderhoud werd u nog gevraagd of alles goed ging, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte omdat u er belaagd werd door A. (...), de zoon van een rijke persoon, en diens handlangers. Ze hadden het op u gemunt omdat u A. (...) in het bijzijn van een jonge vrouw had beledigd en zo zijn eer had aangetast. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u in uw land een vrees koesterde omwille van een van de criteria die in de Vluchtelingenconventie zijn opgenomen, namelijk omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot

een sociale groep. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut, maar moet onderzocht worden of u in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u pas nadat u problemen kreeg met A. (...) en zijn kompanen die achter u aanzaten, vernam dat u ernstige gezondheidsproblemen kende en leed aan kanker. U verklaarde immers dat uw problemen met uw belagers begin oktober 2018 begonnen (u had het over begin oktober 2019, maar uit uw verdere verklaringen blijkt dat u 2018 bedoelde CGVS, p. 11-12) en u begin november vernam dat u aan kanker leed. U legde bovendien een link tussen deze ziekte en de problemen die u met uw belagers kende (CGVS, p. 3, 24, 27). Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u door alle slagen die u werden toegediend door uw belagers, zware gezondheidsproblemen kreeg (CGVS vragenlijst, 3.5). U verklaarde op het CGVS voorts dat u uw vrouw pas na uw aankomst in België begin december 2018 op de hoogte bracht van uw ziekte en uw problemen (CGVS, p. 24). Uit de verklaringen die uw vrouw begin september 2018 op het CGVS aflegde (CGVS H. H. (...) dd 04/09/2018, p. 7), blijkt echter dat zij toen al op de hoogte was dat u aan kanker leed, met andere woorden nog vóórdat uw problemen met uw belagers zouden zijn begonnen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, vroeg u zich af hoe uw vrouw zoiets gezegd kon hebben en dacht u dat uw vrouw het misschien van uw dochter had vernomen (CGVS, p. 24). U herhaalde nog eens dat u pas na de gebeurtenissen die u meemaakte, dus na oktober 2018, ontdekte dat u kanker had (CGVS, p. 24). Ook al zou niet u, maar uw dochter uw vrouw ingelicht hebben over uw ernstige ziekte, blijkt hieruit dat uw ziekte u reeds bekend was voordat de door u aangehaalde problemen met uw belagers zouden zijn begonnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielrelaas (uw problemen met A. (...) en zijn kompanen, die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten) aangetast en ontstaat op zijn minst de indruk dat u net als uw vrouw om medische redenen naar België kwam. Deze indruk wordt nog versterkt door wat volgt.

Er werd bij u een opvallend gebrek aan kennis vastgesteld aangaande cruciale elementen uit uw asielrelaas. Zo kende u van A. (...) enkel de voornaam en wist u dat hij de zoon was van Ge. (...) of Ga. (...) (CGVS, p. 17-18). Toen u gevraagd werd naar zijn familienaam, zei u dat u die niet kende. Hoewel zijn familienaam naar alle waarschijnlijkheid in de klacht stond die u had ingediend, kende u zijn familienaam niet omdat u nota bene de inhoud van de klacht die u indiende niet had nagelezen (CGVS, p. 17, 21). Toen u werd gevraagd of u niet getracht heeft zijn familienaam te achterhalen, zei u dat u dat niet gedaan had, u deze informatie niet nodig had en geen contact met hen wilde (CGVS, p. 17). Dat u geen interesse zou hebben gehad om de familienaam te kennen van de jongeman die u tot vijf keer toe belaagde en u probeerde om te brengen, is niet aannemelijk, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u deze zeer waarschijnlijk via de rechercheur of uw collega verpleegster N. (...) te weten had kunnen komen (CGVS, p. 12 e.v.).

Ook over diens invloedrijke vader wist u nauwelijks informatie aan te brengen. U wist wel dat hij misschien vier jaar jonger was dan u, dat A. (...) zijn enige zoon was en dat hij tot de kliek van G. T. (...) behoorde, maar welke business hij runde of in welke sector hij werkte, wist u niet (CGVS, p. 18). Uw uitleg dat u hier niet naar informeerde en hier geen zin in had (CGVS, p. 18), doet de wenkbrauwen fronsen, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat A. (...) net omwille van zijn invloedrijke vader niets te vrezen had.

U wist verder niet hoe uw belagers aan uw adres geraakten, waar ze u opzochten en bedreigden (CGVS, p. 19-20). Toen u gevraagd werd of u een vermoeden had hoe ze uw adres konden achterhalen, zei u dat ze dat misschien via iemand op uw werk te weten waren gekomen. U had echter zelf niet bij uw collega's geïnformeerd of iemand uw adres aan uw belagers had doorgegeven (CGVS, p. 20). Even later zei u dan weer dat uw belagers geïnformeerd hadden bij uw collega's, die uw belagers enkel de wijk hadden doorspeeld waar u woonde om meteen hierna te zeggen dat u niet zeker wist of uw collega's deze informatie al dan niet aan uw belagers hadden doorgegeven (CGVS, p. 20). Uw onwetendheid over de identiteit van uw belager, de weinige kennis die u tentoonspreidde over zijn invloedrijke vader en uw onwetendheid over wat uw collega's qua informatie over u mogelijk hadden doorgegeven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts werd aangaande een cruciaal element uit uw asielrelaas, namelijk de vraag of de politie enige actie ondernam nadat u bij hen klacht had ingediend tegen uw belager, een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal anderzijds. Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of uw klacht enig resultaat opleverde, zei u dat u geen resultaat gezien had (CGVS, p. 21, 25). Toen u hierop werd gevraagd of er na uw klacht iets met A. (...) en zijn kompanen gebeurd was, zei u dat u dat niet kon zeggen (CGVS, p. 21-22). Ook toen u even later werd gevraagd of er bepaalde maatregelen werden genomen door de politie tegen uw belagers en of A. (...) of zijn kompanen werden gestraft, antwoordde u dat u dat niet kon zeggen (CGVS, p. 22). Toen u vervolgens werd gevraagd of A. (...) had vastgezet als gevolg van wat hij u aandeed, zei u andermaal dat u dat niet kon zeggen en u niet wist

of de wijkagent hen had opgesloten (CGVS, p. 22). Pas toen u uitdrukkelijk met uw eerdere verklaringen op de DVZ werd geconfronteerd, namelijk dat A. (...) na uw klacht een paar dagen had vastgezet, zei u dat dat kon zijn, dat u geheugenproblemen heeft en uw belager misschien wel opgesloten werd voor drie dagen (CGVS Vragenlijst opgemaakt door DVZ, 3.5, CGVS, p. 22). Dat u zich een dergelijk cruciaal element uit uw asielrelaas na herhaaldelijk doorvragen niet zou herinneren, is niet aannemelijk. Uw verwijzing naar de problemen met uw geheugen en het tijdstip van uw gehoor op de DVZ biedt hiervoor geen afdoende verschoningsgrond (CGVS, p. 18, 22, 26). Uit het geheel van uw verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt immers dat u zeer precieze informatie wist te geven over de opeenvolgende vervolgings- en andere feiten die u verklaarde te hebben meegemaakt, met vermelding van data en uur van een bepaalde gebeurtenis. Dit geldt ook voor uw verklaringen over uw doktersconsultaties en medische ingrepen in zowel Armenië als in België, de voorbereidingen van uw uitreis uit uw land en uw uitreis zelf (CGVS, p. 11, 12 e.v.). Bovendien blijkt nergens uit de talrijke door u voorgelegde medische attesten dat u problemen zou hebben met uw geheugen. U verklaarde overigens dat u het met uw artsen in België niet over eventuele geheugenproblemen had gehad. Bovendien verkreeg u na afloop van uw gehoor op de DVZ de CGVS vragenlijst mee naar huis. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze tegenstrijdigheid aangaande een essentieel element van uw asielrelaas de geloofwaardigheid ervan nog verder aantast.

Aanvullend kan worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over het aantal keer dat u contact had met de politie naar aanleiding van uw problemen eveneens opvallend tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ in totaal drie keer bij de politie te zijn geweest; u werd een eerste keer bij de politie opgeroepen nadat u door de u toegebrachte slagen in het ziekenhuis werd verzorgd aan uw verwondingen, u ging een tweede keer naar de politie toen u kort nadien opnieuw werd aangevallen en geslagen en een derde keer nadat uw belagers bij u thuis waren gekomen (CGVS Vragenlijst opgemaakt door DVZ, 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS gaf u echter aan slechts één keer naar de politie te zijn geweest, namelijk toen u erheen ging om klacht in te dienen (CGVS, p. 14, 20, 25). U repte bij het CGVS met geen woord over het feit dat u nog naar de politie zou zijn geweest nadat uw belagers u bij u thuis hadden opgezocht (CGVS, p. 14 e.v.). In de door u beschreven context waarbij u voor de zoveelste keer door uw belagers hardhandig werd aangepakt, u bovendien wist met wie u te maken had en er door uw belagers vlakbij uw huis schoten zouden zijn gelost, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u consistente verklaringen zou afleggen over uw contacten met de politie. Ook deze tegenstrijdigheid die eveneens de kern van uw asielrelaas raakt, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts roept ook uw houding ten aanzien van uw belagers vragen op. Zo is het weinig aannemelijk dat u, nadat uw belagers u reeds verschillende keren op uw werk hadden geschopt, geslagen en bedreigd en u ook op uw adres met een wapen hadden bedreigd, besloot met hen mee te lopen om tussen twee gebouwen in, op een afgelegen plek waarvan niemand zou vermoeden dat daar iemand kon zijn en op een rustig moment op het einde van de werkdag, met hen in discussie te gaan. U verklaarde immers dat A. (...) met zijn vriend op u afkwam, tegen u zei dat u onvindbaar was en u gebaarde mee te gaan naar een tussenstuk, waar u op inging (CGVS, p. 25). Gezien de eerdere problemen die u al met uw belagers gekend had, van wie u wist waartoe ze in staat waren, is een dergelijke attitude allesbehalve logisch en bijgevolg niet aannemelijk.

Er moet verder worden benadrukt dat u aangaande de problemen die u ertoe zouden hebben genoodzaakt uw land te verlaten de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegde (CGVS, p. 4, 22). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat naar aanleiding van uw verklaringen in het ziekenhuis een proces-verbaal werd opgemaakt dat u ondertekende, dat u later een klacht indiende bij de politie die u eveneens ondertekende en dat u in het ziekenhuis verzorgd werd aan uw verwondingen (CGVS, p. 14, 21). Er mag dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u hiervan documenten zou kunnen aanbrengen. Het gebrek aan enig bewijskrachtig document tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Aangezien u er om bovenstaande redenen niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken, kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u voorgelegde kopie van een aantal bladzijden uit uw Armeens paspoort bevat uw identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. De diverse in België opgemaakte medische attesten tonen aan dat u aan prostaatkanker leed en hiervoor in België een heelkundige ingreep onderging en verder opgevolgd wordt, wat evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij onderstreept vooreerst in haar verzoekschrift dat zij een bejaard persoon met medische problemen is en dat zij lijdt aan geheugenproblemen, hetgeen volgens haar verklaart waarom zij geen details van bepaalde situaties kan geven. Zij wijst er tevens op dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij nooit in staat is geweest om de gestelde vragen, zelfs basisvragen, zeer precies en duidelijk te beantwoorden.

2.2.3.2. De Raad wijst evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat nergens uit de talrijke door verzoekende partij voorgelegde medische attesten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 2) blijkt dat zij problemen zou hebben met haar geheugen. Tot op heden laat verzoekende partij geheel na haar bewering dat zij kampt met geheugenproblemen te staven aan de hand van concrete medische stukken. Zij toont dan ook niet aan dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zulks blijkt bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, evenmin uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt hieruit dat zij er zeer precieze informatie wist te geven over de opeenvolgende vervolgings- en andere feiten die zij verklaarde te hebben meegemaakt, over de doktersconsultaties en medische ingrepen in zowel Armenië als in België, de voorbereidingen van haar uitreis uit haar land en haar uitreis zelf, met vermelding van data (en uur) van een bepaalde gebeurtenis. Dat zij zich hierbij soms vergist van jaartal, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat zij zeer concrete data (dag en maand) kon opnoemen, hetgeen moeilijk te verenigen valt met haar bewering geheugenproblemen te hebben.

2.2.4.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij bij de behandeling van haar dossier een volkomen partijdige houding aannam en dat *“zij in het kader van dit verhoor zal trachten verzoeker in de val te lokken door informatie te verzinnen”*. Zo beweerde verwerende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat A. en zijn vrienden in de gevangenis hebben gezeten, terwijl zij tijdens interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit beweerde dat de aanranders bestraft werden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij er wel degelijk uitdrukkelijk verklaard heeft dat A. na haar klacht bij de politie enkele dagen werd vastgehouden (*“(…) Kort nadien werd ik opnieuw aangevallen en geslagen. Ik diende klacht in bij de politie. De jongen werd een paar dagen vastgehouden en kwam daarna weer vrij”* (administratief dossier, stuk 5, vragenlijst CGVS, vraag 3.5)). Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat deze verklaring haaks staat op haar latere verklaring op het Commissariaat-generaal dat haar klacht geen resultaat opleverde en dat er geen maatregelen werden genomen door de politie. Verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat verwerende partij heeft getracht haar *“in de val te lokken door informatie te verzinnen”* en zij toont op geen enkele wijze aan dat verwerende partij bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming een partijdige houding heeft aangenomen.

2.2.5.1. Waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt de familienaam van haar belager niet te kennen, benadrukt verzoekende partij dat het traumatische gebeurtenissen waren en dat zij dan ook niet trachtte om haar belager te kennen maar wel trachtte om het land te ontvluchten. Zij had enkel via de verpleegster N. vernomen dat haar belager A. heette, maar waarschijnlijk wou N. niet meer informatie geven uit angst. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat zij van de politieagent geen kopie van haar klacht kreeg, dat zij niet probeerde om de familienaam van haar belager te kennen en dat zij hierover geen vragen heeft gesteld *“omdat hij “de politieagenten moe was”*.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat dienaangaande door verwerende partij terecht wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij geen interesse zou hebben gehad om de familienaam te kennen van de jongeman die haar tot vijf keer toe belaagde en haar probeerde om te brengen, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij deze zeer waarschijnlijk via de rechercheur of haar collega verpleegster N. te weten had kunnen komen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat N. *“waarschijnlijk”* niet meer informatie wou geven uit angst, wijst de Raad er evenwel op dat dit slechts een loutere veronderstelling betreft nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij haar gevraagd heeft naar de volledige naam van A. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat N., die verzoekende partij wel al op de hoogte bracht van de voornaam van haar belager, niet bereid was om ook de familienaam van A. te vertellen. Verder kan de uitleg van verzoekende partij dat zij *“de politieagenten moe was”* evenmin volstaan om te verklaren waarom zij ook nagelaten heeft zich bij de rechercheur te informeren naar de volledige naam van A. Dat zij de familienaam niet weet van de persoon waartegen zij nochtans een klacht indiende, hoewel zijn familienaam naar alle waarschijnlijkheid in de klacht stond die zij had ingediend en bovendien had ondertekend, is geenszins aannemelijk. De desinteresse in hoofde van verzoekende partij aangaande de identiteit van haar belager staat haaks op de door haar voorgehouden vrees voor deze persoon.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Armenië, in het bijzonder naar de corruptie in het land, en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel voegt

(bijlage 2 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.7. Daar waar verzoekende partij betreffende de motivering in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan begin van bewijs inzake haar problemen wijst op de uitleg die zij hierover gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud, met name dat zij geen kopie heeft gekregen van de klacht, duidt de Raad er evenwel vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nagelaten heeft om een kopie te vragen (notities CGVS, p. 21), terwijl men nochtans, gelet op de door haar omschreven omstandigheden waarbij zij zo snel mogelijk het land wilde ontvluchten, zou verwachten dat zij zou trachten enige vorm van bewijs van haar problemen in haar land te bekomen. Dat zij geen enkel bewijs kan voorleggen van de klacht die zij indiende, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Bovendien blijkt uit haar verklaringen niet alleen dat zij een klacht indiende bij de politie, doch tevens dat naar aanleiding van haar verklaringen in het ziekenhuis een proces-verbaal werd opgemaakt en dat zij in het ziekenhuis verzorgd werd aan haar verwondingen (notities CGVS, p. 13-14 en 21). Redelijkerwijze mag dan ook verwacht worden dat zij hiervan documenten zou kunnen aanbrengen. Het gebrek aan enig bewijskrachtig document inzake haar problemen ondergraaft dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 juli 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT